

ਰਾਮ ਲਾਇ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ.,

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਜਾਂ ਬਕਾਇਆ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਲੰਬਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮੁਦਈ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਦੁਲਟ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਸਮੁੱਖ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ.ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ., -ਅਪੀਲੈਂਟ।

ਬਨਾਮ

ਨਰੰਜਨ ਦਾਸ ਬੁਦਵਾਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1951 ਦੀ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 230

ਮਾਰਚ ਪਹਿਲੀ, 1960

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ) ਐਕਟ (XXV of 1949)-ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਅਤੇ 7—ਸਹਿਕਾਰੀ ਬੈਂਕ ਜਿਸਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਮੁਖ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਖਾ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਥਾਂ ਹੈ —ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ—ਭਾਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਫਰਮਾਨ—ਕੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਡੀਆ—ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX)—ਆਰਟੀਕਲ 181 ਅਤੇ 182 (5)—ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਹੌਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ—ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਆਦ—ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋਣਾ -ਕੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਲਈ ਕਦਮ-ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਹਿਕਾਰੀ ਬੈਂਕ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਖਾ ਦਫਤਰ ਹਨ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ (ਕਾਨੂੰਨੀ) ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਹੈ।

242

ਪੰਜਾਬ ਲੜੀ

[VOL. X III-(2)]

ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਜ਼) ਐਕਟ, 1949, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ "ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ, ਉਕਤ ਮਿਤੀ (15 ਅਗਸਤ, 1947) ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਉਕਤ ਐਕਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਸਥਿਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਿਕਰੀ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਪਰਸਪਰਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਉਸ ਦੇ ਵੱਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਇਹ ਰੁਕਾਵਟ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਜ਼) ਐਕਟ, 1949 ਦਾ ਨੰਬਰ 25, ਜੋ 4 ਜੂਨ, 1949 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ, ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਡਿਕਰੀ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ, ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ "ਵਿਸਥਾਰਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ" ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ, ਜੋ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਰਹਿ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 25 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਰੋਕ ਨੂੰ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 16 ਮਈ, 1950 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ

ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 181 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। 4 ਜੂਨ, 1949 ਤੋਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਜ਼ਰਾਹ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਜ਼ਰਾਹ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕਦਮ-ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 182 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ।

17 ਅਗਸਤ, 1953 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਜੇ.ਐਲ. ਕਪੂਰ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅੱਖੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ 1 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਵੋਲ. X III-(2)]
243

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਸ਼੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਮਿਤੀ 19 ਜੂਨ, 1951 ਨੂੰ, ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

C. L. ਅਗਰਵਾਲ, D. N. ਅਵਸਥੀ, A. L. ਕੌਲ ਅਤੇ V. C ਮਹਾਜਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ, ਐਨ.ਐਨ. ਗੋਸਵਾਮੀ, ਵੀ.ਪੀ. ਗਾਂਧੀ ਅਤੇ ਐਸ:ਡੀ ਬਾਹਰੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.—ਇਸ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਲਾਹੌਰ, 25 ਅਗਸਤ, 1939 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 23 ਦਸੰਬਰ, 1939 ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 1,73,521 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ 15 ਜੂਨ, 1940 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ। 1,71,178-5-0 ਅਤੇ ਲਾਗਤ ਰੁਪਏ 2,844 ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਆਜ।

ਪਹਿਲੀ ਕਿਸ਼ਤ 25,000 ਰੁਪਏ ਦੀ 15 ਜੂਨ, 1940 ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਸੀ। 15 ਜੂਨ, 1941 ਨੂੰ 50,000, ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਰਕਮ ਦਾ ਬਕਾਇਆ 15 ਜੂਨ, 1942 ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸੀ। ਸਿੰਗਲ ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਪੱਤੋਕੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲਾਹੌਰ, ਅਤੇ ਮੋਗਾ ਵਿਖੇ ਫੈਕਟਰੀਆਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਅਮਲੀਜਾਮਾ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵਿਕਿਆ। ਜੇਕਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਕਮ ਬੈਂਕ ਦੇ ਡੀਕ੍ਰੈਟਲ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਕਾਫੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ. ਭਵਿੱਖ

ਛੇ ਫੀਸਦੀ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੱਕ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ.

ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 4 ਫਰਵਰੀ, 1941 ਨੂੰ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 10 ਜੁਲਾਈ, 1941 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ 33,397-13-0, ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਰਾਹੀਂ -EXHIBIT D.H.11

ਦੂਜੀ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 28 ਫਰਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 5 ਮਈ, 1944 ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ.ਐਚ. 11 ਦੁਆਰਾ।

12 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਨੂੰ ਉਸੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤੀਜੀ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਜੋਂ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D.H. 12 ਦੁਆਰਾ।

ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 12 ਜੁਲਾਈ, 1947 ਨੂੰ ਜਾਂ ਲਗਭਗ 12 ਜੁਲਾਈ, 1947 ਨੂੰ, ਉਸ ਨੇ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਬਾਦਲਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਸਥਿਤ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਫ਼ਿਰਕੂ ਦੰਗੇ ਭੜਕ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਧਾਰਕ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ, ਜੇ ਕੋਈ, ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। .

23 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ.ਐਚ. 17 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਪੱਟੋਕੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਰਕਮ 88,512-3-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਨੂੰ 1 ਜੁਲਾਈ, 1947 ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਹੋਣ ਤੱਕ 6 ਫੀਸਦੀ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਡਿਕਰੀਧਾਰਕ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਬਕਾਇਆ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ

ਪਹਿਲਾਂ 1947 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿੱਚ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਤਬਾਦਲਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਪੱਟੋਕੀ ਸਥਿਤ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 23 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਇਸ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਲਾਹੌਰ ਨੇ 25 ਨਵੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਖਵਾਲੇ। ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D.H. 18 ਅਤੇ D.H. 19.

ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 16 ਮਈ, 1950 ਨੂੰ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਜ਼) ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 7, 25 ਦੇ ਅਧੀਨ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੁਝ ਖਾਸ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਹੁਕਮ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 11(2), ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਜਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ

III-(2)

ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ, ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ।

21 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ, ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ 15 ਨਵੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਕਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਮੁੱਦੇ ਬਨਾਏ : -

(1)। ਦੇ ਅੰਦਰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਹੈ

ਸਮਾਂ?

(2) ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਵੇਦ ਪਾਲ ਫ਼ਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ?

(3) ਕੀ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 25 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਂਕ, ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ?

(4) ਕੀ ਬੈਂਕ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ?

(5) ਕੀ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਧਾਰਾ 39 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

(6) ਕਟੋਡੀਅਨ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫਰਮਾਨਧਾਰਕ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

(7) ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਮੁੱਲ ਲਈ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ

VOL. X III-(2)]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

247

(8)

ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਜਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ?

ਨਿਰਣਾ-

ਕੀ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 25 ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ?

(9) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 8 ਦਾ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਕਤ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਿਹੜੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?

(10) ਹੁਣ ਫ਼ਰਮਾਨਧਾਰਕ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?

(11) ਕੀ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਦੁੱਗਣੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

(12) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 3 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਮੁੱਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਪੀਲ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਸੀ, ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੌਥੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਂ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਵੇਂ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਵੀ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਛੇਵੇਂ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਧਾਰਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮੁੱਦੇ ਉੱਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਧਾਰਕ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੀ। ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਅੱਠਵੇਂ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫੈਸਲਾ- ਦੇਣਦਾਰ ਕੋਈ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 25 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਮੁੱਦਾ ਨੰ. 9 ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰ. 10 'ਤੇ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ 96,743 ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਰਕਮ, ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੁੱਦਾ ਨੰ: 11 ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 12 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਬੈਂਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ 1949 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 25 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬੈਂਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 16 ਮਈ, 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ, ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 182(5) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 12 ਜੁਲਾਈ, 1947 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਅਤੇ 39 ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਬਾਦਲਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਪਰ ਗੜਬੜੀ ਕਾਰਨ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਇੱਕ ਕਦਮ-ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਜ਼ਰਾਹ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 182 ਦੀ ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਇੱਕ ਕਦਮ-ਦਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ, - ਦੁਆਰਾ ਐਸ.ਐਮ. ਅਕਸ਼ੋਏ ਕੁਮਾਰੀ ਦੇਬੀ ਬਨਾਮ ਨਲਿਨੀ ਰੰਜਨ ਮੁਖਰਜੀ (1), ਸ਼ਿਓਨਾਥ ਪਰਸ਼ਾਦ ਬਨਾਮ ਬਿੰਦੇਸ਼ਵਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਚੌਧਰੀ, (2), ਪ੍ਰਯਾਗਦਾਸ ਸ਼ੰਕਰਲਾਲ ਮਹੇਸ਼ਰੀ ਬਨਾਮ ਮਾਤਾ ਇੰਦਰਾਬਾਈ (3), ਅਤੇ ਸ਼ਿਓਲਾਲ ਰਾਮਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰਾਮਰਾਓ ਬਾਲਾਸਾਹਿਬ (4)। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਕੈਲ. 493

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਪੈਟ. 518

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1948 ਨਾਗ 189

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1948 ਨਾਗ 197

ਜਨਾਰਦਨ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾਰਗੁਪੀਕਰ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਜੀ ਕਰਗੁਪੀਕਰ (1), ਅਤੇ ਪੀ.ਆਰ. ਸ੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਆਇੰਗਰ ਬਨਾਮ ਐਸ.ਐਲ. ਨਰਾਇਣ ਰਾਓ (2),

ਅਸਲ ਸਵਾਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 30 ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਲਗਭਗ 12 ਜੁਲਾਈ, 1947, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 23 ਅਗਸਤ, 1949 ਦੀ ਅਗਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਡੀ.ਐਚ. 17, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕ 23 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। 12 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੀ ਇਜਰਾਹ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਿਤੀ 23 ਅਗਸਤ, 1949, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਮਲ ਦੇ ਕਦਮ-ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਤਬਾਦਲੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਤੌਰ ਡੀ.ਐਚ.ਡਬਲਯੂ.1 ਸੀ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨੇ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੈਂਕ ਦੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਨਿਰਣਾ ਕਰਜਦਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਰਡਰ 41, ਨਿਯਮ 27, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਸਖਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਰਡਰ 41, ਨਿਯਮ 27, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਬੈਂਕ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਿਚ ਇੱਕ ਕਦਮ ਸੀ।

ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ, ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 182(5) ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 181 ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਆਰਟੀਕਲ ਕਿਸੇ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਮਿਆਦ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਇਲਾਕਾ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਏ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਇਲਾਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਐਸ.ਐਸ. ਸਈਦ-ਉਲ-ਹਾਮਿਦ ਬਨਾਮ ਫੈਡਰਲ ਇੰਡੀਆ ਅਸ਼ੋਰੇਂਸ ਕੰ., ਲਿਮਿਟਡ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, (1) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ 15 ਅਗਸਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। , 1947, ਉਸ ਤਰੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951 ਸ਼ਿਮਲਾ 255

ਐਨ.ਪੀ.ਏ.ਕੇ. ਮੁਖੱਈਆ ਚੇਟਿਆਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੇ.ਐਸ.ਆਰ.ਐਮ. ਫਰਮ ਸ਼ੇਵਹੋ, ਬਰਮਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਰਮਾ ਦੇ ਇੱਕ ਗਣਤੰਤਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਰਮਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 44 ਏ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਸਪਰ ਦੇਸ਼ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਗੇਰੀਆ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ,

ਇਸ ਲਈ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਧਾਰਕ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਉਸ ਦੇ ਵੱਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਇਹ ਰੁਕਾਵਟ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1949 ਦੇ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਜ਼) ਐਕਟ ਨੰਬਰ 25, ਜੋ ਕਿ 4 ਜੂਨ, 1949 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ, ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ “ਵਿਸਥਾਰਿਤ ਵਿਅਕਤੀ” ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ, ਜੋ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ. 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 25 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਰੋਕ ਨੂੰ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 16 ਮਈ, 1950 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 181 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। 4 ਜੂਨ, 1949 ਤੋਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਬਣਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ।

ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੈਂਕ ਨਾ ਤਾਂ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ "ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ"। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਮਤਲਬ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ, ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਡੋਮੀਨੀਅਨਜ਼ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਗੜਬੜੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, 1 ਮਾਰਚ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਉਜੜ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ-ਬੈਂਕ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਟੀਲ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ, ਬਨਾਮ ਜਨਰਲ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ. ਫਾਇਰ ਐਂਡ ਲਾਈਫ ਇੰਸੂਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਲਿਮਟਿਡ (1), ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਵਿੱਚ

ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਕੰਪਨੀ ਜਿਸਦਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਦਫ਼ਤਰ ਸੀ, 1948 ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ) ਐਕਟ ਨੰਬਰ 47 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਵਾਸੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਵ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ (2) ਵਿੱਚ, ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵੈਸਟਨ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫ਼ਤਰ ਸਥਿਤ ਸੀ।"

(Ij A I.R. 1952 Pun. 229 (2) C.O. 1949 ਦਾ 91

ਵੋਲ. X III-(2)]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

253

ਡੀ ਬੀਅਰਸ ਕੰਸੋਲੀਡੇਟਿਡ ਮਾਈਨਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ, ਬਨਾਮ ਹਾਵੇ (1) ਵਿੱਚ, ਐਲ ਸੀ ਨੇ ਪੰਨਾ 458 'ਤੇ ਕਿਹਾ-

"ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੰਪਨੀ ਖਾ ਜਾਂ ਸੌ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਇਹ ਘਰ ਰੱਖ

ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ”

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪਾਲਣ ਸਵੀਡਿਸ਼ ਸੈਂਟਰਲ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਬੌਮਸਨ (2), ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਡੈਲਟਾ ਲੈਂਡ ਐਂਡ ਇਨਵੈਸਟਮੈਂਟ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ, ਬਨਾਮ ਟੌਡ (3) ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਿਸਟਰ ਸਰੀਨ, ਫੈਸਲੇ - ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਪੂਰ, ਜੇ., ਦ ਨਾਰਦਰਨ ਇੰਡੀਆ ਮਾਚਸ, ਲਿਮਿਟਡ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ-ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ, (4)- ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

“ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਜੋ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗੀ। ਐਕਟ ਦੇ. ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ।”

ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਨੇ ਫਿਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ-ਬੈਂਕ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਸੀ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਦਫਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਲਾਈਫ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਪਬਲਿਕ ਟਰੱਸਟੀ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਬਾਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪੋਲੋਕ, ਐਮ.ਆਰ. ਨੇ ਕਿਹਾ-

“* * ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਵਸਨੀਕ ਹਨ, ਦੋਵਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲਾਈਫ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਸੀ। ਪੰਨਾ 120 'ਤੇ, ਐਟਕਿਨ, ਐਲ.ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ,"

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਡਨਲੌਪ ਨਿਊਮੈਟਿਕ ਟਾਇਰ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਐਕਟਿਏਨ-ਗੇਸੇਲਸ਼ਾਫਟ ਫਰ ਮੋਟਰ ਅਤੇ ਮੋਟਰਫਾਹਰ-ਜ਼ੂਗਬੋ ਵੋਰਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਡੇਲ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ (2),

ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਗੜਬੜੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲਾਹੌਰ ਦਫਤਰ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਦਫਤਰ ਸੀ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਜਾੜਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ। ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ D.H. 2 ਅਤੇ D. H. 3 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਾਕਿਸਤਾਨ, ਲਾਹੌਰ, ਮਿਤੀ 21 ਜੂਨ, 1949 ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ-ਬੈਂਕ, ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ

ਵੋਲ. XIII-(2)]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

255

ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਕਿਹਾ-

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣਾ ਦਫ਼ਤਰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।"

ਦੂਜਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 31 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਬੈਂਕ ਦੀ ਬੈਲੇਂਸ-ਸ਼ੀਟ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ, ਐਬਟਾਬਾਦ, ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ 13 ਅਗਸਤ, 1947 ਨੂੰ ਬਜਾਜ ਹੱਟਾ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਦੇ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਂਚਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਗਾਹਕ ਪਰਵਾਸ ਕਰ ਗਏ ਸਨ, ਬੈਂਕ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ।

ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D. H.8 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦਾ ਡਿਕਰੀ-ਖਾਤਾ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਜ਼) ਐਕਟ ਨੰਬਰ 25 ਆਫ 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ-ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬੈਂਕ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ "ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਕਤ ਮਿਤੀ (15 ਅਗਸਤ, 1947) ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ।" ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ) ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ 44 ਏ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੀ ਇਜ਼ਰਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL. X III-(2)]

256

ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 181 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਸਿਖਿਆ

ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਖਤਮ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ, [ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੱਜ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ- ਬੈਂਕ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਮਿਤੀ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1948, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ D.H. 21 ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਡੀ.ਐਚ. 22, ਮਿਤੀ 6 ਜੂਨ, 1950। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਧਾਰਾ 19 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ।

ਦੂਸਰਾ ਮੁੱਦਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਡਿਕ੍ਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਪਾਲ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।" ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮੈਨੇਜਰ ਸ਼੍ਰੀ ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 , ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ D.H. 1, ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-

“ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਬੈਂਕ ਉਕਤ ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਜਾਂ ਉਕਤ ਬੈਂਕ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਟਾਰਨੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਉਦੇਸ਼। ਇਸ ਲਈ, ਹੁਣ, ਇਹ ਤੋਹਫ਼ੇ ਉਕਤ ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ ਨੂੰ ਜਲੰਧਰ ਸਿਟੀ ਜਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਬੈਂਕ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਬੈਂਕ ਦੇ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨੀ ਅਟਾਰਨੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਮਜ਼ਦ, ਗਠਨ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਬੈਂਕ ਲਈ ਅਤੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਕਤ ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੈਨੇਜਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ ਨੂੰ ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਟਾਰਨੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੇਜਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਬੈਂਕ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਟਾਰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮੈਨੇਜਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬੈਂਕ ਦੀ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਲਈ ਮੈਨੇਜਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਇਹ ਉਸਾਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ ਨੂੰ ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਟਾਰਨੀ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੇਜਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਲੰਧਰ ਸਿਟੀ ਥਾਂ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਜ਼ਰਾਹ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਅਟਾਰਨੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬੈਂਕ, ਜਲੰਧਰ ਸਿਟੀ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਸਨ। ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਸ਼ਾਖਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਾਵਰ ਆਫ ਅਟਾਰਨੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲੁਕਵਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ, ਪੈਰਾ 9 ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਹੈ-

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ ਕੋਲ ਉਕਤ ਬੈਂਕ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਤਰਫੋਂ, ਸਾਰੇ ਕਰਜ਼ੇ, ਪੇਸ਼ਗੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ, ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੈਂਕ, ਉਸ ਕੋਲ ਉਕਤ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਅਡਵਾਂਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਅਤੇ ਵਰਤਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ

III-(2)

ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਮੁਕੱਦਮੇ, ਦਾਅਵਿਆਂ, ਮੰਗਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਸਾਲਸੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ; ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਖਾਤਿਆਂ, ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ, ਦਾਅਵਿਆਂ ਅਤੇ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਯੋਜਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੇਸ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਉਸਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਦਾਅਵਿਆਂ, ਮੰਗਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਰਗੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਕਾਫ਼ੀ ਚੌੜੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ।

ਉੱਪਰ ਜੋ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੀਜੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 25 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਦਲੀਲ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ-ਬੈਂਕ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਫਿਰ ਵੀ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਵੇਦ ਪਾਲ ਸੂਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੀ.ਐਚ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ 13 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲਾਹੌਰ ਸਿਟੀ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1947, ਅਤੇ ਉਹ ਜਲੰਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਗਸਤ, 1947 ਦੌਰਾਨ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਬੇਮਿਸਾਲ ਦੰਗਿਆਂ, ਗੈਰ-ਮੁਸਲਿਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਨ-ਮਾਲ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਿਆਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਗੜਬੜੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਜਲੰਧਰ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ

ਵੋਲ. X III-(2)] ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

259

ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਗਲਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮੁੜ-ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

1 ਮਾਰਚ, 1960

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ,ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

ਅਰੁਣ ਸ਼ਾਰਦਾ

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਸਮੁੱਖ ਜੀ ਐਲ ਚੋਪੜਾ , ਜੇ

ਰਾਮ ਨਾਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਾਮ ਨਾਥ-ਛਿੱਤਰ ਮਲ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1958 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 266-ਡੀ

ਦਿੱਲੀ ਅਜਮੇਰ ਹੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXXVIII)— ਸੈਕਸ਼ਨ 15—ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂਪੇਗਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ—ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂਪਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ

ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਉਪਾਅ—ਚਾਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਜਾਂ ਅਮਲ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ-ਅਭਿਆਸ-
ਰਾਹਤ ਲਈ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ-ਕੀ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ
ਸਕਦਾ ਸੀ।